

Bibliografia

Minerals de Bellmunt (Tarragona). I. Baritina, formes accessòries i grau de complicació de les zones

FRANCESC PARDILLO I VAQUER. *Treballs del Museu de Ciències Naturals de Barcelona*, vol. IX, núm. 4; 27 pàgs. de 17 per 24 cm., amb 9 figures, Barcelona, 1932.

És aquest un interessantíssim treball de l'illustre fundador de l'escola cristal·logràfica catalana, Dr. Francesc PARDILLO. Com tots els treballs seus, està fet amb una minuciositat incomprensible per als no iniciats en la ciència dels cristalls i amb detalls potser desaparecebuts per a molts.

"És ben sabut—diu l'autor—que un cristall es constitueix en un medi dinàmic on a l'ensem, amb gairebé la mateixa facilitat, creix i es dissol. Del predomini d'un d'aquests dos fets dependrà la naturalesa i sistema de formes del cristall, és a dir, el seu tipus o aspecte. Tant en el creixement com en la dissolució, l'aparició de formes i cares obeeix a les mateixes lleis. Si un cristall creix només restarà limitat per cares perfectes, típiques, això és de símbols senzills i de posició exacta i harmònica en els primers graus dins de les zones... El cristall es presenta, a judici del profà, amb tota perfecció i bellesa. No obstant, són pocs els cristalls que no tenen, en grau més o menys elemental, mostres de llur destrucció i reconstrucció, de llur atac i creixement subsegüent i secundari influït ja per la forma preexistent. El cristall surt, a l'últim, d'aquest procés ple de "defectes" davant l'observador no especialitzat; ple d'interessantíssimes formacions accessòries per al cristal·lograf expert."

Aquestes formes accessòries són les que ha estudiat acuradament el Dr. PARDILLO mitjançant un sistema òptic goniomètric molt reductor. Als cinc cristalls de baritina que ha mesurat ha pogut fixar els reflexos de 424 cares, pertanyents a 160 formes diferents, de les quals més de la meitat són trobades per primera vegada en aquesta espècie mineral.

L'anàlisi de les principals zones ha permès descobrir que la complicació harmònica no s'esvaeix ni als termes extrems de les formacions de cares accessòries. Cadascuna d'aquestes cares, que al primer cop d'ull semblaria de símbol fortuit, està subjecta a la llei de la complicació zonal i per consegüent la seva presència no és casual.—R. C. i V.

Llibre de la Natura (Primer grau)

S. MALUQUER I NICOLAU i A. PARRAMON I TUBAU, 143 pàgs. de 13,5 per 19 centímetres, amb nombroses figures. Publicacions escolars de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Barcelona, 1932.

És aquest un magnífic llibre per als nostres infants, destinat a desvetllar en llur esperit la curiositat envers els fenòmens de la naturalesa. Està il·lustrat profusament com cal a una obra d'aquesta índole. Al final de cada capítol hi ha un qüestionari sobre els temes tractats.—R. C. i V.